

[Erik Holst]

eller miljøstyrelsen får en lidt stærkere indflydelse, end de har haft hidtil. Der er opsamlet megen ekspertise i miljøstyrelsen, og der kan opsamles endnu mere ekspertise, hvis man får denne opgave til at køre efter de anslåede retningslinjer. At de afværgeforanstaltninger, der skal foretages, skal finansieres af staten, er vel heller ikke helt urimeligt, for mange af deponeringerne er vel sket på et tidspunkt, hvor man ikke havde så meget styr på tingene, og hvor der ikke var så stærke krav.

Jeg synes alt i alt, at ministeren i sit forslag er kommet nogenlunde godt fra at fordele opgaverne. Men der er 2 punkter, jeg alligevel vil bede om at få kigget nærmere på. Det er for det første selve finansieringen, altså fordelingen på de enkelte områder, for det kan godt være, at det er meget forskellige områder, der er tale om her.

For det andet er der en ting, som jeg umiddelbart må være meget betænkelig ved. Ministeren foreslår, at der skal laves et råd til at rådgive ministeren om regler i forbindelse med loven. Det synes jeg er meget fornuftigt. Når man foreslår, at rådet skal sammensættes af repræsentanter for miljøstyrelsen, Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening samt Københavns og Frederiksberg kommuner, vil jeg sige, at det også lyder rimeligt og rigtigt. Men lidt længere nede i forslaget står der, at miljøankenævnet i disse sager stort set skal bestå af de samme mennesker. Det vil sige, at det består af de organisationer, der dels skal rådgive ministeren, dels kan kræve sagen anket og dels selv skal afgøre ankesagen. Jeg synes, at ministeren skulle overveje en rationalisering og en forenkling på dette område. Jeg har forstået, at en af regeringens, jeg havde nær sagt hellige køer netop er forenkling og en nedbringelse af alle de administrativt unødvendige ting.

Det er socialdemokratiets standpunkt at støtte ministeren i alle aktiviteter, der sikrer befolkningen rent drikkevand, og selv om det i første omgang er kommuner og amtsråd, der skal tage sig af disse ting, må vi nok sige, at det er folketinget og ministeren, der har den overordnede styring af og ansvaret for dette område.

Når nu man ved, at det er en meget såkaldt erhvervsvenlig regering, vi har, og når nu man ved, at ministeren i hvert fald parti-

politisk er i absolut mindretal, ja vel i så lille et mindretal, som man overhovedet kan komme, så kunne man godt tænke sig, at der kunne opstå problemer med at få gennemført de foranstaltninger, som ministeren ud fra en miljøvurdering finder nødvendige. Her vil jeg gerne tilsige socialdemokratiets støtte til at få gennemført det foreliggende lovforslag og til i fremtiden at støtte ministeren, hvor ministeren måtte være trængt, når det drejer sig om Cheminova eller saltvandsindtag eller finanslovforslag eller sådanne ting.

Socialdemokratiet støtter absolut, at man sikrer befolkningen rent drikkevand, og vi synes, at dette lovforslag er et første skridt, men der er mange andre områder.

Bo Kristensen (KF):

Det konservative folkeparti kan med stor tilfredshed hilse dette forslag fra miljøministeren velkommen. Vi finder, at det er en meget væsentlig opgave at sikre og bevare et sundt miljø for mennesker og dyr, ikke alene for vores egen generations skyld, men måske i særlig grad for de kommende generationers skyld. Vi har her et stort ansvar, som vi må gøre en aktiv indsats for at opfylde. Ingen har vel forestillet sig, at der ved gennemførelse af miljøloven én gang for alle var taget lovgivningsmæssig højde for miljøproblemer. Under alle omstændigheder vil det konservative folkeparti som et af de to partier, der bar miljøloven igennem, vide sig parat, når nye erfaringer gøres og problemer dukker op og skal løses.

Det stigende omfang af kemikalieaffald kombineret med de kedelige erfaringer, vi har gjort i de senere år, hvor det har vist sig, at tidligere tiders deponeringer i visse tilfælde har været så utilstrækkelige og så tankeløst placeret, at de udgør en alvorlig forureningsfare, har i høj grad aktualiseret en lovgivning på området.

Perioden fra det tidspunkt, hvor mistanken om forureningsfare er vakt, til en effektiv undersøgelse og indgriben har fundet sted, har kunnet trække i langdrag som følge af manglende retningslinjer og økonomiske ressourcer eller bevillinger. Jeg tænker her på spørgsmålet om, hvilken myndighed der skal lede undersøgelsesarbejdet og med hvilke beføjelser, hvem der skal afholde udgifterne, og hvordan erstatnings- og ansvarsplacering-